

[P. Mortensen.]

gældende i alle de tre skandinaviske lande. Både af hensyn hertil og af hensyn til at skabe større overensstemmelse vedrørende den opholdstid, man kræver som forudsætning for naturalisation i de tre skandinaviske lande, vil det herefter være nødvendigt, at naturalisationsreglerne, således som de er fastlagt i indenrigsministeriets cirkulære af 1935, bliver optaget til ændring.

Med hensyn til lovforslagets § 9 vil jeg gerne minde om de betænkeligheder, der fra alle sider gjorde sig gældende ved sagens første behandling. § 9 siger, at den, der har erhvervet indfødsret ved naturalisation og derefter gør sig skyldig i landsskadelig virksomhed og idømmes frihedsstraf på mindst et år, ham skal man kunne fratage den ved naturalisation erhvervede indfødsret. Der har om denne paragraf både i udvalget og i de skandinaviske møder været ført mange drøftelser, og meningerne om, hvorvidt man skulle opretholde denne paragraf, har været stærkt delte. Da paragraffen imidlertid ikke for Sveriges vedkommende kan opretholdes, idet den strider mod den svenske grundlov, og da der også både fra norsk og dansk side var delte meninger om paragraffens betimelighed, er man enedes om at lade § 9 udgå af forslaget, og det sker ved det ændringsforslag, der er optrykt i betænkningen til lovforslaget under nr. 11.

Idet jeg iøvrigt skal henviser til den meget udførlige betænkning, der foreligger, herunder også til de bemærkninger, der følger hvert enkelt af de stillede ændringsforslag, skal jeg om ændringsforslagene iøvrigt kun sige, at de alle er stillet af indenrigsministeren og udvalget i forening, og at de bortset fra ændringsforslaget under nr. 11 stort set er af sproglig eller teknisk karakter. Jeg vil dog gerne henlede opmærksomheden på ændringsforslaget under nr. 16, hvori det siges, at bopæl i de sønderjyske landsdele inden den 15. juni 1920 ligestilles med bopæl her i riget, og at den ved genforeningen erhvervede danske indfødsret ligestilles med den ved fødslen erhvervede. Vi er navnlig fra sønderjysk side overordentlig tilfredse med denne bestemmelse.

Således som forslaget herefter foreligger, kan man efter de forhandlinger, der foregik på de skandinaviske møder, og efter senere fremkomne meddelelser gå ud fra, at der for statsborgerrettens vedkommende bliver ensartede regler for de tre skandinaviske lande, og således at statsborgerretten i det ene land let vil kunne overføres til et andet skandinavisk land, forsåvidt det drejer sig om personer af skandinavisk oprindelse. Det

er et betydningsfuldt resultat af det skandinaviske samarbejde, der her er opnået.

Med disse bemærkninger skal jeg på hele udvalgets vegne anbefale de stillede ændringsforslag og derefter lovforslaget til vedtagelse.

Udvalget, der har behandlet de to andre lovforslag om indfødsret, har som sædvanlig afholdt en lang række møder og samråd med indenrigsministeren og herunder modtaget supplerende oplysninger om en række af de personer, der er opført på lovforslagene. Dernæst har udvalget behandlet et stort antal andragender fra personer, hvis forhold man i indenrigsministeriet ønskede drøftet, inden der blev taget endelig stilling til de pågældendes egnethed til at erhverve dansk indfødsret.

Vedrørende lovforslaget om indfødsrets meddelelse skal jeg her nævne, at udvalget kan tiltræde, at samtlige på lovforslaget opførte personer erhverver indfødsret. Herudover stiller indenrigsministeren i forening med udvalget ændringsforslagene nr. 1—4, hvorved yderligere 252 personer optages på lovforslaget.

Sammenlagt med de 677 personer, der i indeværende samling allerede i december måned har opnået dansk indfødsret, vil det sige, at man — når det foreliggende lovforslag med de stillede ændringsforslag gennemføres — har naturaliseret ialt 1 029 personer. Dette tal ligger betydeligt over de normale tal fra førkrigstiden, da man årlig naturaliserede 600—700 personer. Forklaringen herpå er delvis den, at man under besættelsen, i alt fald i nogen grad, var afskåret fra at foretage de normale naturalisationer, og dernæst må vi huske på, at forholdene i det daværende Tyskland, under naziststyret, skyldede en del politiske flygtninge op til Danmark; en del af disse flygtninge er groet fast her og har efterhånden opnået dansk indfødsret.

Endnu skal jeg nævne ændringsforslag nr. 5, hvorved to personer efter lovforslaget skulle have indfødsret på betingelse af, at de senest den 30. april 1952 for indenrigsministeriet havde godtgjort, at de var løst fra deres tidligere statsborgerretlige forhold. Denne løsning er nu sket, og de pågældende optages herefter uden betingelse.

Jeg skal med disse bemærkninger på hele udvalgets vegne anbefale også de her stillede ændringsforslag, nr. 1—5, og derefter lovforslaget til vedtagelse.

Endelig skal jeg vedrørende lovforslaget om erhvervelse eller bevarelse af indfødsret uanset bestemmelserne i særloven af 1946 nævne, at også dette forslag har gennemgået